

Arrest

nr. 237 251 van 19 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de gegevens uit je administratieve dossier ben je een staatsburger van Albanië, geboren in Geraardsbergen, België, op 6 november 2011. Je bent dus minderjarig. Jouw vader, A.E. (...) (O.V. X), kwam in 2009 naar België en diende een eerste verzoek om internationale

bescherming in op 19 januari 2009, waarbij hij een bloedwraak aanhaalde. Op 16 december 2009 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in het verzoek van jouw vader, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn relaas. Op 29 maart 2010 nam ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een weigeringsbeslissing, waarin de motivering van het Commissariaat-generaal integraal werd overgenomen. Op 29 juni 2010 diende jouw vader een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij dezelfde problemen aanhaalde, hetwelk door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen werd op 5 juli 2010. Op 14 januari 2011 kwam ook jouw moeder E.F. (...) (O.V. 6.376.724) in België aan en ze verzocht op 26 april 2011 een eerste maal om internationale bescherming. Jouw vader diende die dag zijn derde verzoek in. Ze haalden opnieuw dezelfde bloedwraaksituatie aan en vermeldde tevens gezondheidsproblemen. Op 14 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal wederom een weigeringsbeslissing en op 28 september 2012 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jouw ouders de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, daar zij geen elementen aangebracht hadden om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hen relaas te herstellen en omdat de aangevoerde medische problemen niet ressorteren onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Op 22 februari 2018 diende jouw moeder een volgend verzoek in, waarbij ze vermeldde door haar Bulgaarse etniciteit gediscrimineerd te worden in Albanië. Op 1 maart 2018 weigerde het Commissariaat-generaal haar verzoek in overweging te nemen aangezien er geen enkel geloof kon gehecht worden aan haar verklaringen. Jouw moeder ging hiertegen niet in beroep. Op 22 maart 2018 dienden jouw beide ouders opnieuw een volgend verzoek in. Jouw vader beweerde toen in 1991 beschoten te zijn geweest. Op 22 mei 2018 weigerde het Commissariaat-generaal hun verzoek in overweging te nemen aangezien er wederom geen geloof kon gehecht worden aan hun verklaringen. Het door jouw ouders aangetekende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 6 november 2018. Op 12 november 2019 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in. Je verklaarde in het kader van jouw eigen verzoek dat je niet naar Albanië wilt terugkeren omdat het daar oorlog is en daar veel kinderen zijn doodgegaan. Jouw vader was bijna doodgeschoten in Albanië. Jouw ouders en advocaat voegden hieraan toe in een brief dat je in België geboren bent, goed Nederlands spreekt en enkel de Vlaamse cultuur kent. Je doet het goed op school en hebt veel vrienden in België. Bovendien maakt de onzekere situatie van jouw ouders je angstig. In het kader van jouw verzoek legde je de volgende documenten neer: jouw geboortecertificaat, uitgereikt op 6 november 2011 door de gemeente Geraardsbergen; een kopie van een identiteitsbewijs, uitgereikt door de gemeente Geraardsbergen op 2 december 2015, waaruit blijkt dat je toen ingeschreven stond in het wachregister; een begeleidende brief van jouw advocaat, opgesteld op 19 augustus 2019, waarin hij de hierboven opgesomde asielmotieven toelicht; een begeleidende brief van jouw ouders waarin zij eveneens de hierboven opgesomde motieven toelichten; een brief van jouw schooldirecteur d.d. 20 oktober 2019 waarin deze stelt dat jij en jouw familie goed geïntegreerd zijn in de schoolgemeenschap en je het goed doet op school; verschillende brieven van vrienden van jouw ouders, die allen getuigen over hoe goed je geïntegreerd bent; schoolrapporten van het jaar 2019-2020, waaruit blijkt dat je goede cijfers haalt op school; jouw gezondheidsboekje van Kind en Gezin; een leerbewijs van de kunstacademie Geraardsbergen d.d. 30 juni 2019, waaruit blijkt dat je met succes de eerste graad beeldende en audiovisuele kunsten behaald hebt; en een vertaling naar het Nederlands van het antwoord van het parket op de vraag om inlichtingen van jouw vader naar de stand van zaken voor wat betreft de gebeurtenissen van 1991, waarin het parket laat weten dat het archief vernield werd bij een brand in 1996 waardoor ze geen informatie kunnen geven, hetwelk reeds werd neergelegd door jouw vader bij zijn laatste verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; kregen ook jouw ouders de kans om in een begeleidende brief toelichting te geven bij jouw verzoek (document 4 in jouw administratieve dossier); en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je verklaarde immers dat jouw papa bijna doodgeschoten werd in Albanië en maar net op tijd kon weglopen (CGVS p. 4). Bovendien haal je persoonlijk aan dat je niet wilt terugkeren naar Albanië omdat het daar oorlog is (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 3.5) en omdat daar veel kinderen gestorven zijn (CGVS p. 4-5).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt echter dat de situatie in Albanië de voorbije decennia gestabiliseerd is en dat er actueel geenszins sprake is van een oorlogssituatie. Daarnaast halen je ouders en advocaat aan in hun brief dat je geboren bent in België, Nederlands spreekt en hier naar school wilt gaan (document 3 en 4 in uw administratieve dossier). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit motieven van louter persoonlijke aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Evenmin houden deze motieven verband met de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jou en jouw ouders neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Jouw geboorteakte en identiteitsbewijs staven immers enkel je identiteit en het feit dat je in België geboren bent, wat niet betwist wordt. De verklaringen van de schooldirecteur en de vrienden van jouw ouders, alsook je schoolrapporten en het attest van het kunstonderwijs, onderschrijven dat je hier goed geïntegreerd bent en erg je best doet. Bij de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming wordt echter enkel rekening gehouden met jouw situatie in je land van herkomst. Je integratie in België is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van je verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van "het artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel".

Verzoekster voert in dit kader aan:

"In casu wordt aangehaald dat de beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 6° moeten worden genomen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming.

Dit is in casu niet gebeurd.

Op 7.01.2019 werd de verzoekende partij gehoord en nog veel eerder werd het dossier door DVZ doorgestuurd.

De oproeping voor het verhoor dateert immers al van 16.12.2019.

Op 12.11.2019 werd de bijlage 26 opgesteld.

Op 20.10.2020 is de bestreden beslissing genomen geweest door het CGVS.

Er kan geen discussie bestaan over het feit dat de termijn van 15 werkdagen is overschreden.

Het artikel is bovendien duidelijk en deze termijn betreft geen termijn dat facultatief is of als facultatief zou kunnen worden beschouwd.

De bewoordingen "worden getroffen" wijzen op de verplichte naleving van deze termijn van 15 werkdagen.

Deze is niet nageleefd.

Zulk een beslissing kan dan ook niet meer worden genomen buiten de 15 werkdagen.

In elk geval moet worden geoordeeld dat gezien de termijn opgenomen in de wet de uiteindelijke termijn die het CGVS nodig heeft gehad om de beslissingen te nemen onredelijk is en derhalve onzorgvuldig is geweest.

Bijgevolg moeten de verzoeken dan in elk geval als ontvankelijk worden beschouwd.

Het eerste middel is gegrond."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

"- Schending van het artikel 57/1 van de wet van 15 december 1980, van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, d.d. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet),

- van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

- het zorgvuldigheidsbeginsel,

- artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet,

- artikel 3 EVRM,

- de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

- weigering van de subsidiaire beschermingsstatus: schending van artikel 48/4, Vreemdelingenwet."

Verzoekster citeert artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, geeft een uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en stelt:

"Het tweede middel werd in casu geschonden, zodat de verwerende partij onterecht heeft beslist tot de een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij."

Vervolgens betoogt verzoekster:

"Verzoekende partij is van oordeel dat zij wel eigen problemen heeft aangekaart die juist verband houden met haar verblijf sinds haar geboorte in 2011 in België en die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Zo verwijst verzoekende partij naar haar schoollopen in België, de taal die zij heeft aangeleerd, de vriendenkring die zij heeft opgebouwd, haar leven die zij tot nu toe heeft gekend enkel en alleen in België...

Volgende redenen werden reeds opgesomd onder de titel feiten en worden hier andermaal herhaald:

a) Zij gaat al van kinds af aan naar een Vlaamse school.

Zij spreekt en denkt in het Nederlands.

Zij heeft logischerwijze ook de Vlaamse cultuur overgenomen.

Haar vrienden, haar sociaal netwerk... bevindt zich in België en meer specifiek in Geraardsbergen.

Het gaat aldus niet op om verzoekende partij die volledig de Vlaams Westerse cultuur en opvoeding heeft meegekregen en deze haar eigen heeft gemaakt, om haar deze te gaan ontnemen en haar onder te dompelen in een cultuur, een leven ... die niet de hare is.

b) Verzoekende partij heeft reeds traumatische ervaringen opgelopen door de situatie waarin haar ouders zich bevinden en waaraan zij zelf geen schuld treft.

Het gezin is immers al een keer weggehaald geweest door de politie en hebben weken moeten doorbrengen in een gesloten afdeling, welke logischerwijze traumatische ervaringen tot gevolg heeft gehad.

Al die tijd kon zij immers niet gaan en staan waar zij wou, kon zij niet naar school gaan, kon zij haar vriendinnetjes op school niet zien, ... met helaas een traumatische impact tot gevolg.

Verzoekende partij voelt de angst en de onzekerheid. Zij voelt zich dikwijls onveilig en onzeker.

Verzoekende partij is nu steeds op haar hoede. Op psychologisch vlak was er een grote negatieve impact op een kind van zo een jonge leeftijd.

Hieromtrent stelt het CGVS dat deze redenen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en dat hieruit niet zou blijken dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou blijken zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het CGVS klasseert de redenen als zijnde van persoonlijke aard.

Doch deze redenen maken een deel uit van de persoon van verzoekende partij die toch behoort tot een specifieke sociale groep, namelijk een minderjarige die een kwetsbaar profiel heeft, die in België geboren is, die sindsdien in België leeft, die enkel België kent, die Vlaams spreekt, die reeds getraumatiseerd werd door het statuut van haar ouders waaraan zij geen enkele schuld treft en reeds opgesloten is geweest, die zich in deze specifieke situatie bevindt zonder dat zij het voor het zeggen had en zonder dat zij hierover enige controle had.

Zij behoort aldus tot een heel specifieke sociaal kwetsbare groep.

Dit profiel van verzoekende partij diende op de voorgrond te treden, wat evenwel niet is gebeurd. De redenen zomaar weigeren te aanvaarden omdat deze van persoonlijke aard zouden zijn, is in dit opzicht onvoldoende als argumentatie.

*

Bovendien bepaalt Artikel 57/1 Vreemdelingenwet dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

De aangehaalde redenen van verzoekende partij rechtvaardigen bijgevolg wel een apart verzoek.

*

In elk geval, verzoekende partij meent dat bij een terugkeer er een vrees en angst is waartegen noch de overheid noch een andere instantie haar zal kunnen beschermen.

Verzoekende partij is in haar land niet vervolgd geweest gezien zij er nooit is geweest maar zij heeft wel een angst voor wat haar zal overkomen, voor wat zij zal moeten meemaken in geval van terugkeer en deze angst zou voldoende moeten kunnen zijn. Zij voelt deze angst aan als onmenselijk en zeker op deze jonge leeftijd.

*

De motivering van het CGVS kan niet worden weerhouden.

*

Het tweede middel is gegrond."

2.3. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet welk(e) artikel(en) van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur zij *in casu* geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekster duidt evenmin op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang verder niet volstaan om aan te tonen dat een afzonderlijk verzoek te dezen gerechtvaardigd is of om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan immers geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

3.4. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen verder geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoekster al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure voorts niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht

en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden voor internationale bescherming die zijn vastgelegd in de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.6. Waar verzoekster laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, wijst de Raad er verder op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont verder niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.9. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je verklaarde immers dat jouw papa bijna doodgeschoten werd in Albanië en maar net op tijd kon weglopen (CGVS p. 4).

Bovendien haal je persoonlijk aan dat je niet wilt terugkeren naar Albanië omdat het daar oorlog is (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 3.5) en omdat daar veel kinderen gestorven zijn (CGVS p. 4-5).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus albanie algemene situatie 20180627.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt echter dat de situatie in Albanië de voorbije decennia gestabiliseerd is en dat er actueel geenszins sprake is van een oorlogssituatie. Daarnaast halen je ouders en advocaat aan in hun brief dat je geboren bent in België, Nederlands spreekt en hier naar school wilt gaan (document 3 en 4 in uw administratieve dossier). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit motieven van louter persoonlijke aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Evenmin houden deze motieven verband met de bepalingen van subsidiaire bescherming.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden.

Ten aanzien van de door verzoekster neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“De door jou en jouw ouders neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Jouw geboortakte en identiteitsbewijs staven immers enkel je identiteit en het feit dat je in België geboren bent, wat niet betwist wordt. De verklaringen van de schooldirecteur en de vrienden van jouw ouders, alsook je schoolrapporten en het attest van het kunstonderwijs, onderschrijven dat je hier goed geïntegreerd bent en erg je best doet. Bij de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming wordt echter enkel rekening gehouden met jouw situatie in je land van herkomst. Je integratie in België is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van je verzoek.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vestigt opnieuw de nadruk op haar mate van integratie in België en haar identificatie met de Vlaamse, Westerse cultuur en stelt dat men haar niet mag onderdompelen in een cultuur die niet de hare is. Verzoekster kan met dergelijke algemene en ongefundeerde bewering echter bezwaarlijk volstaan om in haren hoofde een apart verzoek te rechtvaardigen. Zij toont geheel niet aan dat of op welke wijze de cultuur in het land waarvan zij de nationaliteit bezit zou verschillen van de Vlaamse. Evenmin toont zij concreet aan dat of waarom het voor haar onmogelijk of onoverkomelijk zou zijn om zich wanneer zij zich naar dit land zou begeven, dit eventueel met de hulp van haar ouders, aan te passen aan en in te passen in de plaatselijke maatschappij en cultuur. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster daarbij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Het loutere gegeven dat verzoekster zich in enige mate zou dienen te conformeren aan de in haar land gangbare en dominante cultuur, houdt op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van de gebeurtenissen in België, meer bepaald het meenemen door de politie en de overbrenging naar een gesloten afdeling, getraumatiseerd zou zijn, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij geen attest neerlegt waaruit het bestaan van enig ernstig trauma in haren hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij getraumatiseerd zou zijn. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, waar verzoekster middels het voormelde betoog laat uitschijnen dat zij ingevolge haar psychologische gesteldheid niet kan of wil terugkeren naar haar land van herkomst, verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze medische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerst lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT